

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Intentant de fer mèrits per 'nà al cel i per aconseguir l'estat de gràcia, quatre senyores de l'aristocràcia han tocat el xiulet al Paral·lel.

Any I - Núm. 27

Barcelona, 22 de desembre de 1931

Preu: 20 cèntims

NO ES POT FER RES DAVANT DE CRIATURES!

Després de l'estrena de "La Corona", els nostres polítics ens confien llurs projectes teatrals

Tot Barcelona, sorpresa i emocionada, ha vist amb gran interès el gest del senyor Aznar, President del nostre Consell de Ministres, el qual, dament de les responsabilitats del seu càrrec, no ha dubtat a afegir el pes de la «corona» dramàtica.

De moment, semblava que la cosa no tindria més transcendència; però, com diria molt bé l'Ambrosi Carrion, «Els actes dels grans homes generen conseqüències secundes a la falda jocunda dels déus». Metafòrica que, traduïda, significa que molts d'altres polítics de Barcelona, de sobte, s'han adonat que posseïen magnífiques condicions per a enutjar més o menys el públic a través d'uns quants actes poc o molt divertits. I cadascun ha donat a llum una obra.

Per a assegurar-nos del cas, hem visitat personalment alguns polítics de tots els sectors, i després de fer-se pregar poc o molt, tots ho han confessat tot.

L'obra del Sr. Giralt

La primera autoritat visitada és el senyor Giralt. L'interviu no ens ha costat gaire feina, pel bon acudit que hem tingut de proporcionar-nos, per vies del nostre dilecte amic el músic Fontbernat, una presentació del batlle de Tolosa: tan aviat ho hem posat en coneixement del senyor Giralt, que ha desaparegut tota reserva, àdhuc la més elemental:

—Que què preparo? Doncs, ja veuran, una obra bancària en tres actes o sigui operacions. En castellà, naturalment; el català sols l'empro quan es tracta de vodevils del Paral·lel. Aquesta me l'escriven entre en Lluís Capdevila i un xicot de L'Opinió que ara no em recordo com s'anomena. Se'n dirà «Por Oriente sale el ragasolo», i serà d'allò que en diuen *ladres i serenos*. Entre altres trucs es veurà un gran bloc tot d'or, en mig d'una cova de pirates; un caba-

ret, «El Olimpo del Oro», amb tanguistes autèntiques, i un-anau submarina que sap navegar entre dues aigües.

En aquest moment, amb un gest natural, el senyor Giralt ens treu el rellotge de la nostra butxaca, i exclama:

—Me n'haig d'anar al meu despatx de Finances; torni un altre dia, que parlarem més; i tingui el rellotge, que és ben seu... Vaja! no faci aquesta cara! ¿Que es pensa que quan un hom és ministre no pot fer alguna que altra brometa?

El drama de l'Esquerra

Vollem veure en Companys; però desistirem. Ens van jurar que es limitava a fer un plagit d'en Giralt, i no ens va semblar que tingués gaire interès.

En cerca d'emoció fortes acudrem a en Lluhi. No és, aquest jove i ja diputat, allò que en diuen un «toro» fàcil de torejar. La primera paraula que va adreçar-nos va ésser «orellut», per acabar amb «ruc i bèstia». Després, però, canviant ràpidament de tàctica, va seure's plegat en quatre o cinc i somrient, encengué un cigarret i va declarar-nos:

—Mis projectos teatrales... Ai! perdoni, és que tinc Madrid al cap; els meus projectes teatrals es redueixen per ara a un melodrama titulat «Los ministerios de Madrid, o sea el amor libre»; hi haurà de tot: diputats que van i que vénen, discursos, memòries i carteres que treuen el nas per l'horitzó, després, pel romàntic ideal d'un jovinec que gosa proclamar-se en plenes Constituents la seva fe en l'amor lliure, fugen i s'esvaeixen com la primavera: que és *hermos* ser romàntic!

La veu tremola: dos fils de llàgrimes; una encaixada, i un «Passi-ho bé; l'acompanyo en el sentiment.»

A la Lliga cultiven el vodevil

—Ai, ai! Don Lluís, ¿com és aquesta cara de Pasques? Jo, li

ho asseguro, llegint les jeremíades d'en Pla, me'l feia ben pessimista.

—De portes enfora, jove; de portes enfora—ens diu, tot mel, en Duran i Ventosa—, però, per dins hi ha la gran rifada; *desde luego*, això queda entre nosaltres. Maquiavel, ¿que se l'imagina plorant per l'expulsió dels jesuïtes?

Amb el cap li fem que no.

—Per distreure'm preparo un vodevil alegre del gènere francès: «Cambó marit». No hi mancarà res: ni dues *querides* ni un armari i vuit portes. Tan aviat manem nosaltres s'estrenarà, i no dubtem que Alfons XIII en persona honorarà amb la seva presència l'estrena.

Drama en espiral del senyor Bofill i Mates

—Ja l'entenc: el meu drama seguirà la trajectòria d'una barrina, d'un cargol, d'un filaberquí; adés amb el soc, adés amb el coturn, emprarà les paraules canoroques en bona harmonia amb les més saberes; tan lluny meu i d'Acció Catalana és perdre's per un paller com les agulles, com perdre's pels núvols a tall de polsaguera irrisòria, o d'aquelles candoroses i delicades volves que en diuen àngels; li diria el títol del drama; però no pas per ara; jo mateix el sé i no el sé; em consta i no em consta; a estones, fins i tot, em desplaui sense, per això, de deixar de ploure'm amb tota l'ànima; si vós, amic, sou gentil entenedor i destre en les gòtiques subtilitats del «trobar clar» Ausias-marquí, ja sabreu per on navega la llanxeta de la meua fantasia. De totes maneres, us regreco inefablement d'haver pensat en la meua humil persona. Vaja, adéu-siau.

Ens allunyem de mestre Bofill esbalaïts: tot el que ens ha explicat és com si ens digués Llúcia.

— Ha sentit? Criden «Muer a el gobernador!»
— Yo había entendido «Viva el gobernador!»
— Bufa! Ara no més mancaria que s'haguessin equivocat!

El Sr. Joaquín Montaner no perd el temps

No hi ha dubte que el senyor Joaquín Montaner detenta el «record» mundial de la lleialtat. Lleial a la Dictadura, en temps de l'Exposició; després va ésser-ho al Govern Berenguer; persistí sota el Govern de l'almirall Aznar i, darrerament, ha transportat la seva lleialtat, amb armes i bagatges, a la naixent República. No es pot demanar una més universal lleialtat que la del senyor Joaquín Montaner.

Ara, que ell, per a recompenyar-se la seva virtut, ha ideat procurar-se el càrrec de secretari del Port Franc, càrrec que, malgrat el nom, no és de franc, sinó un xic ben retribuït.

Per Madrid s'acompanya sempre de l'Emiliano i en Companys, per tal d'obtenir aquesta misèria; en veient-los, algú, versat en ciència evangèlica, ha dit que hom no sabia qui dels tres era el Jesús de la colla.

A. M. D. G.

Las amazonas de Cristo Rey

Antigament, la feina dels màrtirs era molt penosa; calia, per exemple, deixar-se posar nuu i clavats en creu; permetre que amb unes devanadores et cabdellessin els budells, o, simplement, exposar-se a ésser devorat per les feres al «colosseum», que era una mena de plaça de braus o «espectàculo nacional» dels romans. Tot això era perillós, i més d'un hi havia deixat la pell.

Però, el que és ara, ¿qui no n'és, de màrtir? Es fa a les millors famílies, i costa ben poca cosa; per a fer-ho més divertit i assequible, fins i tot us poden donar la palma al Paral·lel.

Aquesta idea singular de guanyar la santedat a la mateixa sala d'espectacles de l'«Apolo», sens dubte va seduir algunes senyorettes de la nostra semi-aristocràcia, les quals, confont una representació teatral amb un partit de futbol, hi assistiren provistes de sengles i robustos xiulets de llauana, decidides a fer triomfar la Santa Causa i a xiular per amor de Déu i dels sants.

Joana d'Arc no hauria fet menys; per a acabar de completar l'aire guerrer de l'empresa, *Las amazonas de Cristo Rey*, com elles mateixes es titulen, anaven vestides amb una indumentària d'alpinistes, com si es tractés de pujar les muntanyes de l'Himalaia.

Però, aquí ve la part poc edificant: aquestes castes donzelles oblidaren que, en realitat, el que feien elles era sortir de nits totes soles, acompanya-

des d'homenots, algun d'ells casats (ben segur que si alguna amiga seva s'hagués comportat igualment, s'hauria vist molt bescantada d'elles); on anaven? Al Paral·lel! Soles i amb homes, al Paral·lel!

A més, com que «A. M. D. G.» està excomunicat i elles hi assistiren, ara es troben excomunicades; de manera que el bisbe les ha d'absoldre, com a premi de llur gesta.

Però, amb tot, ¿què compon això amb veure's exposades als lleons, com hauria passat en temps de Roma?

Avui en dia, decididament, el martiri és ben poca cosa.

Sempre, naturalment, que no s'hi barrejin qüestions del cor; perquè hom diu que un ben plantat guàrdia d'assalt s'ha enamorat d'una d'aquestes amazonas, i el podreu veure tot sovint fent l'ós davant de casa d'ella.

No dubtem que ens regalaran els confits.

Un Xirau Palau de l'India ens visita

La nissaga gloriosa dels Xirau-Palaus, tingué en temps de Visvamitra una branca la qual s'estengué per terres indostàniques. Llur nom, indostanitzat, esdevingué «Shiva Rao-Palau».

I ens ve molt de nou que l'eminent senyor Carreres Candi en els seus articllassos de «La Vanguardia» no hagi parlat d'aquest afer d'erudició. I, a propòsit de Carreres Candi, hem de fer menció d'una particularitat: «Candi» correspon a «Ghandi»; de manera que, per aquest cantó, també ens trobem en plena Índia.

Res; que, per tot arreu, estem voltats d'«indis».

Només ens estranya la singular desatenció del nostre Ajuntament que no es va preocupar que no els faltés, durant llur estada entre nosaltres, llum de Bengala.

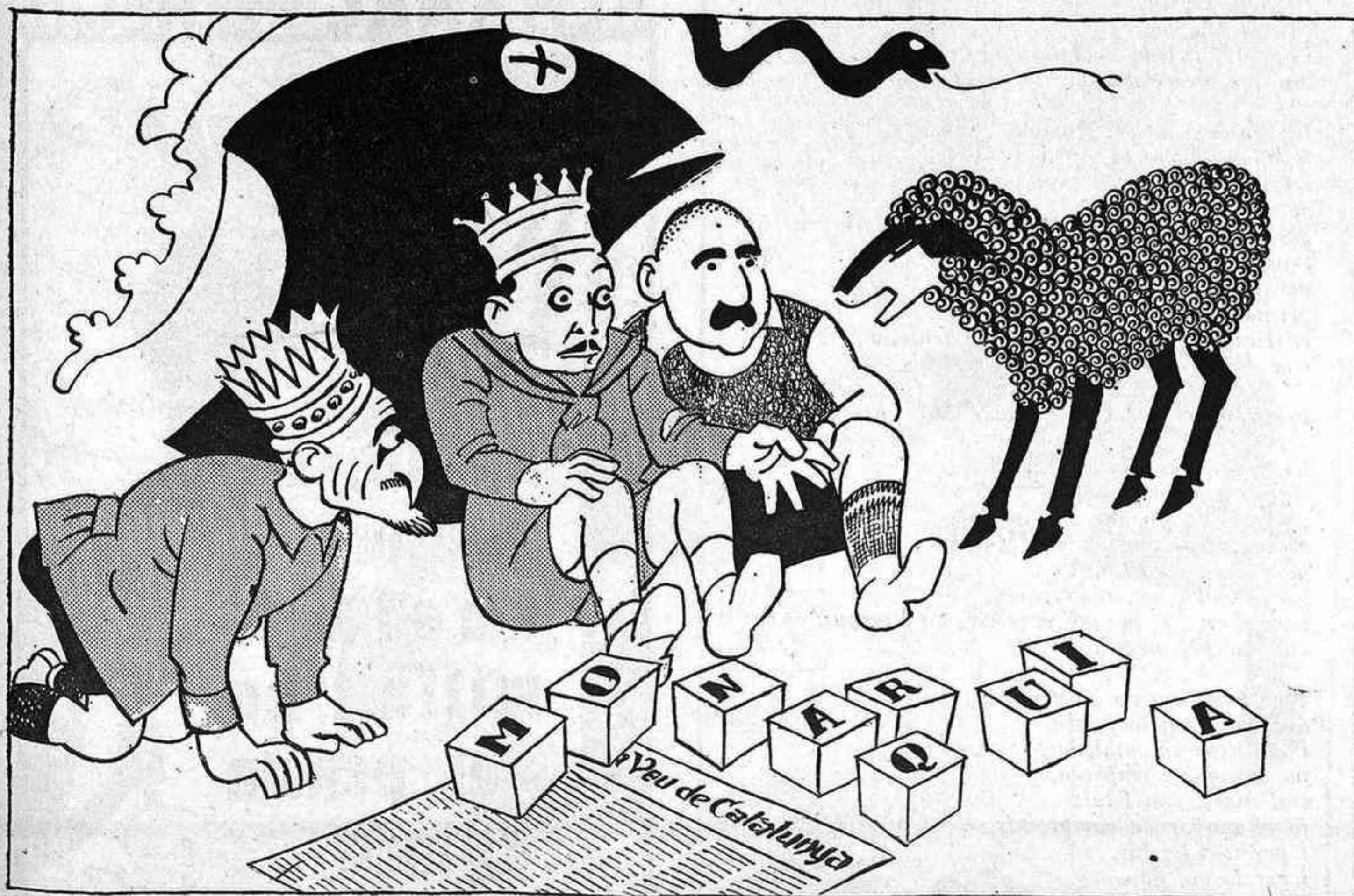
¿Serà xiulada la missa del gall?

«El grop laic i conscient del districte III» (ho sabem de bona tinta: Watermann de la millor qualitat) sembla que prepara una xiulada a la missa del gall, com a resposta a la que «Las amazonas de Cristo Rey» proporcionaren a l'estrena de «A. M. D. G.»

Per tal d'evitar-ho, les esglésies, aquells dies, es veuran plenes de guàrdies d'assalt disfressats de reverends: llurs tranks aniran camuflades de ciris.

Els rectors de les parròquies, també, han encomanat a les quatre «senyorettes d'assalt» que estiguin a punt per a tot allò que pugui oferir-se.

«El Be Negre» desitja un bon estiu als seus lectors

«MONARQUIA? REPUBLICA? MONARQUIA?»

— Ja sabia que la Lliga era indiferent davant les formes de govern, però no em creia que ho fos tant.

«La Rambla» (esport i ciutadania) segueix sacrificant-se pels seus llegidors

La setmana passada, una nodrida comissió de llegidors de La Rambla (esport i ciutadania) va personar-se a la redacció de l'esmentat setmanari, i va fer constar la seva més enèrgica protesta perquè ja feia més de vuit dies que no havien publicat cap enterviu amb el senyor Macià.

No hi havia ni el director ni el senyor Sunyol i Ciutadania, però els comissionats van ésser molt ben rebuts i van sortir magníficament impressionats.

A l'hora de tancar aquesta edició, ens hem assabentat que La Rambla (esport i ciutadania) sacrificant-se una vegada més pels seus llegidors, aquesta setmana ha reprès els entervius amb el senyor President de la Generalitat.

Felicitem efusivament a la comissió per l'èxit obtingut.

Ha estat trobat el cadàver de «La Lliga Regionalista»

Madrid, 22. — Uns nens que jugaven per uns marges prop de Vallecas, han trobat un cadàver en estat de descomposició, embolicat amb exemplars de La Veu de Catalunya i El Debate; es tractava d'una dona vella, grossa i mutilada sense cap ni peus.

Conduït a la comissaria de policia de més a prop, el cadàver ha declarat anomenar-se Donya Lliga Regionalista: preguntada per l'edat, ha manifestat tenir la que representa; degudament escorcollada, li han trobat damunt uns articles de Josep Pla, amb un llonguet amb botifarra enclòs en ells: unes cartes de don Lluís; sis carteres de ministre de la monarquia i un targeter amb uns paperets fins que contenien pèls de les barbes de don Josep Puig i Cadafalch i don Francesc (d'Assís a vuit) Cambó; i dels bigotis d'en Ventosa i Calvell i de les trenes d'una núvia tagala del Sr. Pellicena i Camacho quan era jovincel, als seus anys de Manila.

Tots aquests pèls anaven lligats amb cintetes dels colors «rojo i gualdo» (Codolà i...).

La troballa és comentadíssima per tot Madrid: tothom la relaciona amb la imminent arribada del senyor Cambó a Espanya, que diuen que ve a proclamar la República.

amb el cor a la mà.

«CON ORO, NADA HAY QUE FALLE»

Aplicant-nos la seva tarifa mínima de publicitat (els amics són per les ocasions). L'Opinió de diumenge publicava una caricatura de primera plana en la qual els personatges que dialogaven arribaven a la conclusió que si bé de l'Ateneu de Madrid n'ha sortit l'Azaña, de l'Ateneu de Barcelona n'ha sortit El Be Negre.

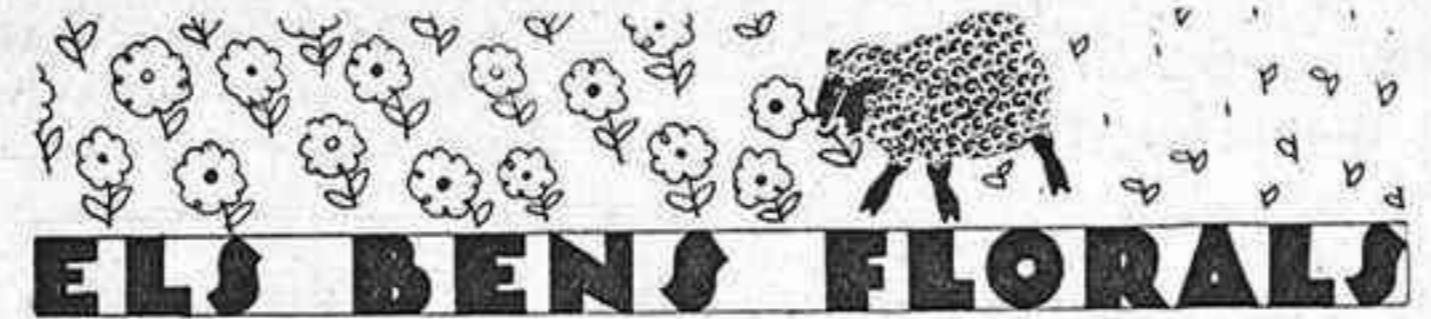
Mai hauríem cregut, i això que hem pagat el reclam pesseta sobre pesseta, que un diari tan governamental, seriós i entenimentat com L'Opinió, s'atrevis a publicar en aquests moments de màxima cordialitat un text que pot ferir tan fonamentalment la susceptibilitat dels socis de l'Ateneu de Madrid. Perquè si de la seva casa no n'ha sortit cap BE NEGRE, això no és motiu suficient per tirar-los encara la superioritat de l'Ateneu de Barcelona.

Però... el que poden els diners!

A. M. D. G.

—Silbad, niñas, silbad, que ahora esto se hace en las mejores familias.

ELS BENS FLORALS

El desembre congelat (Cançó popular nadalenca)

L'esquerrà de morro fort diu mal de l'Anguera, perquè amb la vaga del port ha fet la pantera; per poder dormir tranquil, no el vol al Govern civil, i l'Anguè, guè, guè, i l'Angà, gà, gà, i l'Anguè, i l'Angà, i l'Anguera amb penes, els hi diu: «bue... buenas!»

El senyor Lluís Companys surt de polleguera, i ha parat cent mil paranys per pescar cartera, i per 'llò de l'afèr Bloch li han tirat un cop de roc, i l'Azà, zà, zà, i l'Anà, nà, nà, i l'Azà, i l'Anà, l'Azaña amb traça, diu que prou rabassa.

El senyor Carnè i Rumeu té la de Finances, i farà que baixi el preu de figues i panses; però els nois de «L'Opinió» estan fets un eriçó, perquè en Llu, Llu, Llu, perquè en Lli, Lli, Lli, en Llullà, en Llillí, Llullí vol tenir-la i en Carner l'hi birla.

En Lerroxx, per cent raons, o per fè el gitano, ha donat tres rosegons al pobre Miliano, i després, com que és tan llarg, dirà «prendrà» al senyor March, perquè en Le, Le, Le, perquè en roux, roux, roux, perquè en Le, perquè en roux, en Lerroxx és un que va pel negoci. [soci]

En Cambó no els ha arribat, diu que pren la fresca, i en Ventosa, atabalat, no sap què s'empesca, i al diari, don Lluís ja el senyor de compromís, i per la Lli, Lli, i per la ga, ga, per la Lli, per la ga, per la Lliga udola don Pere Rahola.

LERRROUX S'EXPLICA

L'aparició a tota la premsa de les declaracions del senyor Lerroux, declarant carn de la seva carn el Miliano, produït en el president de l'Associació de la Premsa de Madrid, càrrec al qual acabava de reintegrar-se l'ex-ministre d'Estat, profund dolor, en veure com els periodistes provincials no sabien interpretar degudament les seves paraules, ni localitzar-les.

—Si dije lo que dije—manifestà tot seguit de rebre el nostre enviat especial—, lo dije para los amigos de Pontvedra. Ellos sabian lo que queria decir al decirles que Emiliano era carne de mi carne. Ellos tambien tienen carne de su carne y la envian para el consumo a todos los lugares de España. Para ellos hablaba y ellos me comprendieron, como me comprendió seguramente el amigo Giralt. El revuelo que tuvieron mis manifestaciones estaba, pues, completamente justificado.

—Ara que estem tranquils, ja ens podem fer retratar.

LES INSIDIES DE «LA VEU»

L'endemà de les famoses reunions de la minoria d'Esquerra Catalana, a conseqüència de la crisi, La Veu de Catalunya reproduïa la nota facilitada als periodistes de la manera següent: «Reunida la minoria d'Esquerra Catalana i Unió Socialista de Catalunya a instància del senyor Carner, etc., etc., segueix la nota, que acaba: considerant que la finalitat del futur Govern encaixa plenament dintre les manifestacions fetes ahir pel senyor Companys.

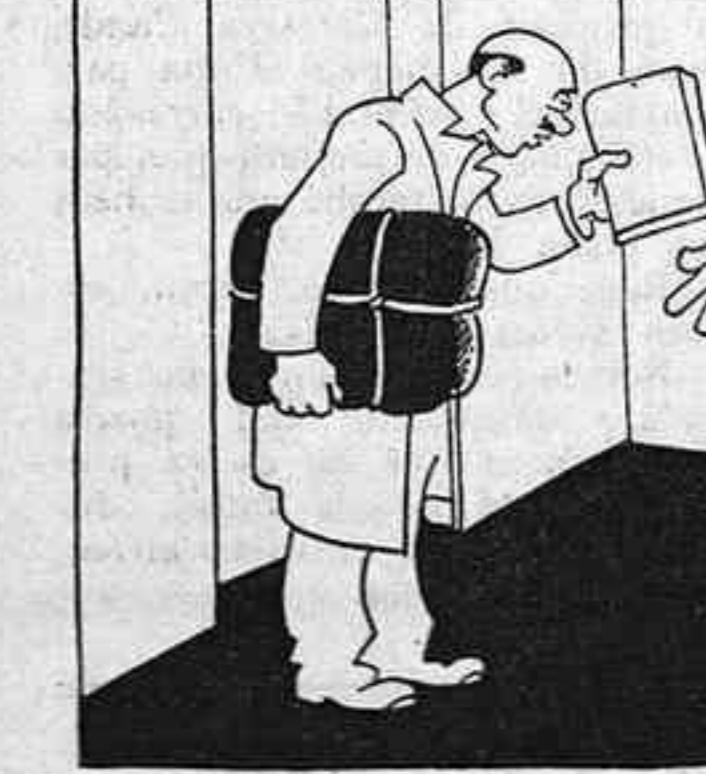
La concurrència fou extraordinària. Hi assistiren senyores. Oficià l'acte religiós el sacerdot senyor Garcia Vilches, ajudat per l'ex-diputat liberal don Joan Bofill.»

I UN BE!

Ha sollicitat l'ingrés a la penya pugilística paleolítica «Boxing-Perà», de l'Institut d'Estudis Catalans, el conegut boxador (pes mitjà) Jim Folkitorres.

El consell d'àrbitres, però, li ha denegat l'ingrés allegant que l'esmentat esportman és considerat amateur; i al «Boxing-Perà» només volen professionals.

En canvi acordà l'admissió del pes pesat Joe Pucigada-falch. (Això de pesat va per les seves llaunes sobre l'art romànic).

—No li interessa pas l'almanac d'EL BE NEGRE? —I ara! Que potser faig cara d'atencista?

El company d'un altre Azaña

Aquesta anècdota és històrica. El dia mateix de l'arribada de l'Azaña, en arribar el tren al parador del Passeig de Gràcia, va pujar al vagó presidencial un senyor ja d'anys i d'aspecte venerable. Tant, que ningú no va gosar barrar-li el pas; aquest bon senyor, emocionat, va repetidament abraçar el President del Govern mentre amb veu commoguda retreia llur antiga amistat i els anys que feia que no es veien. L'Azaña correspongué a l'entusiasta rebuda del seu vell amic:

—Caramba; quien lo diria —feia l'intrús—verte en un lugar tan elevado.

—Si, chico, ya lo ves—respondia amablement el ministre.

Però vingué un punt que no es posaren d'acord, quan el visitant exclamà:

—Por lo menos hace cincuenta años que no te habia visto; desde que ibamos a la escuela juntos.

L'Azaña va obrir uns ulls com unes taronges; en efecte, ell només té cinquanta anys. Com podia ésser, doncs, veritat?

I llavors vingueren les explicacions. Al cap i a la fi resultava que aquell senyor havia conegut a estudi, ja feia cinquanta anys, un altre Manuel Azaña, que Déu sap on deu parar, si és que viu.

Insidiosament, La Veu de Catalunya havia posat al final unes ratlles de la missa dita a Palau. Afortunadament, aquestes manobres no fan cap mal a l'Esquerra, ja que La Veu no és lligada a cap dels elements de la F. A. I.

UN ALTRE EXIT—NOSTRE NATURALMENT

Diuen que a la tarda, a l'Hotel Colom, un il·lustre admirador d'EL BE NEGRE va fer present a la senyora Azaña d'un exemplar del número passat del nostre setmanari, en el qual, com el lector recordarà, hi havia una caricatura d'en Castany que presentava el senyor Alcalà Zamora escollint entre cinc Azañas posats de rengle el president del consell de ministres.

La senyora del cap del govern restà enamorada d'EL BE NEGRE i encarregà cuita-corrents mitja dotzena d'exemplars del nostre darrer número.

Com es pot veure, dia per dia EL BE NEGRE avança amb un pas més segur vers els seus destins gloriosos.

BURGOS FELIÇ SOTA LA EGIDA DE L'EXCELENTÍSSIMO BRAULIO

L'edifici del govern civil de Burgos, afegireu-vos si és bo, que fins i tot l'inclit Braulio Solsona va trobar que no podia anar ni amb rodes: «Més que un Govern civil —digué— això sembla un govern incivil».

La bona opinió que l'«Excelentíssimo Braulio», com allí li diuen, té del govern civil i de la ciutat, correspon exactament al que la ciutat té d'ell; tot Burgos viu en una penetració amb el seu governador: als cafès donen el sucre embolicat amb papers embellits amb imatges d'Alfons XIII; les orquestres toquen la marxa reial, etc., etc.: en fi: un èxit.

J. A. Trabal, amb motiu de tot això, està esperançadíssim i no desconfia d'arribar algun dia a fracassar també a Burgos.

LES AVENTURES DE GIL ROBLES

Recentment Gil Robles ha passat uns dies a Barcelona i ha donat conferències a Santa Anna; després, ha passat a Vic, amb èxit falaguer; val a dir que parlava a convençuts.

La nota més remarcable de tota la seva estada, són aquells aplaudiments del públic piadós barceloní, congregat dins l'església de Santa Anna.

Amb motiu d'això, algú feia notar a un dels assistents la impropietat que representa d'aplaudir dins un temple.

—Ja veurà—respongué el «cavernícola», com que enguany no anem al Liceu, bé ens hem de poder esbravar allà on sigui.

En Cambó projecta un viatge a l'Estrato-Esfera

París, 21. — Contra el que es diu que el senyor Cambó arriba a Barcelona a convidar els seus amics a menjar un gall de suro comprimit, nosaltres podem assegurar que el líder de la Lliga prepara un viatge a l'estrato-esfera.

A bord d'un esfèric que s'anomenarà «La Veu de Catalunya», l'eminent ex-eminença pensa assolir aviat la lluna i, allí, provarà de tocar de peus a la lluna, ja que no li ha estat concedit per la sort de tocar mai de peus a terra.

El Sr. Duran i Ventosa, convidat a l'excursió, s'ha excusat d'anar-hi, pretextant que és molt propens a costipar-se.

Sembla que a la barqueta només s'embarquetaran amb en Cambó, en Casabó i un gos d'aigües anomenat Juan Tercero.

Enemics nobles

Las Amazonas de Cristo Rey, entre les felicitacions del «padre» Sarabia i el general Espadrijo, n'han rebuda una de molt curiosa, signada — ¿mai no diríeu per qui? Per l'Artemi Aiguader.

Està en castellà i fa així: «A fuer de enemigo noble, felicito por su denuedo a las Amazonas de Cristo-Rey, aun no compartiendo sus opiniones; en el fondo nos parecemos más de lo que parece. — Artemio.»

ALMANAC EL BE NEGRE

Apa, senyors, mà a l'armilla i no s'hi pensin més!

